

A Reggae

A reggae zene Jamaicában fejlődött ki. A reggae megnevezést tágabb értelemben szokták használni az összes jamaicai zenére, beleértve a ska, rocksteady, dub, dancehall és ragga műfajokat is. Ez a kifejezés használatos még egy külön stílusra ami az 1960-as évek végén jött létre. A reggae alapját egy különleges ritmus adja, aminek fő jellemzője a taktusok közötti hullámváz amit a gitáros játszik, ezt úgy hívják hogy „bang”. A dobos gyakran üt egy harmadik ütemet a taktusok között. Ezt úgy ismerik, hogy „one drop” („egy csapás”). Jellegzetessége, hogy ez az ütem itt lassabb, mint a reggae előfutárainál a ska-nál, és a rocksteady-nél. A reggae-t gyakran összefüggésbe hozzák a rasztafári mozgalommal, ami befolyással volt számos kiemelkedő reggae zenészre a '70-es, és '80-as években. A reggae számok sok egyéb témát is felölelnek a rasztafarinizmuson kívül. Ilyen például a szerelem, a szexualitás, és olykor a társadalom kemény bírálata.

Eredete

Az eredete fellelhető az afrikai karibi zenében, de ugyanakkor az amerikai R&B zenében is. Az előfutára a ska és a rocksteady volt a '60-as években. 1963-ban Jackie Mittoo a The Skatalites nevű ska együttes zongoraművésze felkérést kapott Coxsoné Dodd producertől, hogy gyűjtsön össze zenészeket és csináljon eredeti zenét a Studio One stúdióban. Mittoo, a dobos Lloyd Knibbs segítségével a tradicionális ska ütemet is felhasználta a reggae-hez, ám a folyamat végére ritmus lelassult. A reggae-t később Bob Marley tette világszerte népszerűvé, aki karrierje kezdetén a rocksteady műfajban is alkotott. A '60-as évek végére a reggae-t már az Egyesült Királyságban is játszották a rádióban, John Peel műsorában.

A „reggae” szót először a Toots and the Maytals nevű ska együttes használta az egyik albumuk címében: „Do the Reggay”.

Stílusok

Manapság Jamaicában az olyan új stílusok, mint a dancehall vagy a ragga sokkal népszerűbbek. Ezek a stílusok keverik a dub technikáit, a reggae hangszereit, továbbá a hip hop, a drum and bass, és más stílusok különféle elemeit is. Ebben a stílusban alkottak olyan művészek is, mint U-Roy és Dillinger, aki zenéjével az egész világra hatással volt, mert a jamaicai DJ Kool Herc is felhasználta, amikor létrehozott egy új stílust, amiből később a hip hop és a rap nőtt ki. Jamaicában a DJ szó MC-t jelent vagy rappert, amíg az Egyesült Államokban a DJ az, aki kiválasztja a zenét. Ezért amit Jamaicában úgy hívnak hogy dee jaying, toasting vagy chatting, azt a világ többi részén rappelésnek mondják.

Roots

Roots-nak, azaz „gyökereknek” hívják a kifejezetten rasztafári reggae zenét. Ez a spirituális fajtája a zenének, aminek szövege gyakran dicsőíti Jah-t (Istent). A szövegben gyakran szerepel a „Rasztafari” felkiáltás vagyis „Prince Tafari”, ami Haile Selassie etióp uralkodó eredeti neve. A rasztafári vallásban ő szimbolizálja a megtestesült istent. Visszatérő témák a szövegekben a szegénység, és a tiltakozás a kormány elnyomása ellen. A roots reggae fénykorát a kései 1970-es években élte, olyan előadókkal, mint Johnny Clarke, Horace Andy, Barrington Levy, és Lincoln Thompson, és olyan producerek segítségével, mint Lee „Scratch” Perry, King Tubby, és Coxson Dodd. A producerek kísérletezőkedvének gyakran határt szabtak a technikai korlátok, de így született meg a dub zene. Egyes zenetörténészek szerint a dub zene szerepet játszott az elektronikus zene fejlődésében. A roots reggae fontos szerepet játszott Jamaica kultúrájában, és amíg a reggae többi változatát felváltották a népszerűbb irányzatok, addig a roots reggae elfoglalt helye nem változott, és kicsi, de egyre növekvő hallgatóságra talált világszerte.